

איש חרות יוחנן באדר ואיש מפא"י פנחס לבון טווילד'דום, טווילד'די והטווילד השלישי

העם

רוגן ללא המשכים

חמש שנים וחודשיים עברו מאז קרה ה'נס הגדול, גדול יותר מגופלת חומות יריחו, גדול יותר מג'סן של חנוכה. שתי המעצמות הגדולות, ששנאו זו את זו שנאת מוות, כמו באולם אר"ם והצביעו שניהן בעד הקמת מדינה יהודית. אמר אנדריי גרומיקו: ליהודים שנרדפו על ידי הפאשיסטים יש זכות למדינה משלהם.

מדינת-ישראל היתה במצבה המאוישר של נערה המודה, ששני חתנים התחרו על חמ' דותיה. עוד בטרם הודיע דוד בן-גוריון במוזיאון התל-אביבי על הקמת המדינה רש' מיה, התחרו ביניהן המדינות האדירות ב' עולם להכיר בה לאשונה. האמריקאים זכו, הודיעו תוך שעות ספורות על הכרה למעשה. הסובייטים לא נואשו להיות רא' שונים, אם כי בצורה שונה במקצת, הר' דיעו מיד שהם מכירים בה להלכה.

הנערה עצמה הצטעצה, ככל נערה במצב זה, פיתפטה על אי-הזדהות, הבטיחה ל' אהוב את השנים כאהוב אחות את אחיה, היראה בינתיים על המעמד הכספי של שני המועמדים. היתה זו תקופה מאושרת. **בסתת השכנות.** השבוע העלתה ישר' אל את זכר הימים ההם בחיוך המר של אשה אשר אשליותיה נהרסו במהירות רבה מדי. חמש שנים הן תקופה קצרה בחיי אשה, חקופה אפסית בחיי אומה. אולם תוך חמש שנים אלה השתנה העולם בה חיה מדינת ישראל.

החתן הרוסי נעלם לחלוטין. הוא הודיע קבל עם ועדה שהכלה מאתמול אינה אלא מכשפה מסוכנת, שיש לשרפה על המוקד. החתן האמריקאי העיף בה מבטים משועממים. התפלא בסתר ליבו כיצד מצא בה ארפסם משהו, החל ברומן עם השכנות, בעלות ה' גוף העגלגל יותר. בפתח בתייה נתקל ב' מתחרה הרוסי, שגם הוא העביר את ה' סרנאדות שלו לשם.

לפי חוק ההיצע והביקוש היו למדינת ישראל השבוע כל הסיכויים להשאר בתולה זקנה, חסרת נדוניה וכוח משיכה. אשר אפי' לו ילדים רעים, כמו הגרמנים, יכלו לעולל לה כאחת-נגשם.

יהדות

רעד בלבבות

אנטיסמיטיזם — רדיפת יהודים ייחס עוין אליהם מצד המערב הנצלני, מתוך כוונה להסיח את דעת העם המשועבד מן המלח' מה נגד המשעבדים, הפאשיסטים הגרמניים מפתחים אותו בצורות שונות. ברית-הרפוב' ליקות-הסוציאליסטיות-הסובייטיות היא הארץ היחידה בעולם בה הפכה המלחמה באנטי' שמיות, כמו בכל שאר סוגי הסובייניזם, מטרה של המדיניות הממשלתית. מלון יסודי של השטה הרוסית, ערוך בידי הפרופסור אושקוב, שנת 1935.

ברחובות בודפשט התהלך אדם לבוש אור-חית, יומיים אחרי כיבוש העיר בידי הצבא האדום. חיל רסי פנה אליו בגסות, צויה עליו ליטול את-החפירה ולעזור בעבודות נר'

קוי. "אני יהודי!" אמר האיש בקול רם. "או, סליחה, סליחה!" התנצל החייל, כמעט נסחף, נעלם.

החייל לא היה מומחה. מן הסתם, כהלך כות התורה המופשטת. אולם הוא ידע ש' יהודי הוא אדם חשוב. הוא הכיר יהודים רבים בצמרת המנהיגות של ברית המועצות; גם שמע, אולי, שאשתו של סטאלין היא יהודיה, בתו של הקומיסר כגנוביץ. אולי ידע גם שבבודפשט עומדת לעלות לשלטון קבוצה שכולה יהודית, ושכך יהיה הדין לגבי רבים מן השליטים שיעלו לגדולה ב' רומניה, בצ'כיה, בפולין ובגרמניה המזרחית. מצב זה לא היה מקרי. בכל מקום שם הרים הקומוניזם את הדגל האדום, שנראה לאנשים כה רבים כדגל החופש ושחרור האדם, דגל חיסול שינאת הגזעים ותאחת הלאומים. היו היהודים הראשונים להצטרף לדגל — מימי היהודי קארל מארכס ועד לימי היהודי מתיאס ראקושי.

הדבר הסב אינצימות רבות לקומ' ניסטים. קל היה לשונאיהם להכתים אותם כמפלגת-היהודים. רשימת מנהיגי המפלגה בכל ארץ, ורשימת מחוללי המהפכה האוק' טוברית, הספיקה בהחלט.

1400 ק"מ מתל-אביב. בשבוע ש' עבר ירדו כמה מהלומות, שבישרו את ה' קץ לצביון יהודי זה של המיפעל הקומ' ניסטי. הדבר נעשה בצורה שהרעידה את לבבות המיליונים בסורה היהודית בכל רחבי העולם. יותר מכל מאורע אחר מאז עלה רבי-טוראי אוסטר' בשם אדולף היטלר לשלטון בגרמניה.

מאז משפט פראג היה ברור לחלוטין כי ברית-המועצות החליטה להכריז על מדינת-ישראל, ועל הרעיון הציוני שהוליד אותה, כעל אויבים מושבעים. היו שטענו אז שלא היתה זאת אנטי-ציונות בלבד, אלא גם ניצנים ראשונים של אנטישמיות.

כשהודיע רדיו מוסקבה בשבוע שעבר כי קבוצת רופאים חשובים, כמעט כולם בעלי שמות יהודיים בולטים, נאסרו באשמות שפרטיהן לא היו עשויות כמעט להתקבל על הדמיון האנושי, היה נראה כי שוב לא יתכן כל הסבר דגיוני לדבר, פרט לאחד: ברית המועצות החליטה להפוך את האנטישמיות למטרה של המדיניות הממשלתית.

הנימוקים בעד הסבר זה היו רבים. ה' אופי היהודי של הנאשמים הודגש במפורש, הובלט על ידי האשמת ארגון יהודי כשותף לפשע; בכל רחבי הנוש המזרחי נאסרו והואשמו יהודים בעלי עמדות בולטות; בעיני האדם הסובייטי הפשוט מוכרחות היו ההאשמות לעורר מחדש שנאה אנטי-יהודית אינסטינקטיבית.

אמנם, אפשר היה גם למצוא הסברים אחרים למאורעות: החלטתו של סטאלין ל' עזור לאחד המועמדים לירושה, מלקוב, לחטל את מתחריו האפשריים בעוד המנהיג הזקן בחיים; שימוש ברופאים היהודיים לביום מערכה ראשונה בלבד לנחשול גדול של משפטי טיהור; התגברות אותם היסור דות במפלגה הקומוניסטית הסובייטית ה' מעורים יותר ברקע הרוסי-הלאומי.

אולם רק קומוניסט אדוק יכול היה ל' התעלם לגמרי מן הנימה האנטי-יהודית, ה' מכחנת או המקרית, שהתבלטה זו הפעם ה'

ראשונה בתעמולה רשמית של מדינת הענק המשתרעת מברלין ועד קטון, ממור' מנסק ועד מבואות תורכיה, מרחק 1400 קילומטר מתל-אביב.

הכנסת

"איפה תילחם?"

שלום ויסמן, הצעיר שבח"כי הצ"כ, וטופיק טובי, החיכ הקומוניסטי, גם הוא אחד ה' צעירים בכנסת. עמדו זה מול זה במעבר בין הספסלים, סמוקי פנים, רועדים בכל גופם. בעוד רגע היו נופלות המהלומות ה' ראשונות בכנסת של מדינת ישראל. קצין הכנסת, בלקינד, פקץ מכסאו, הפריד בין השניים ברעץ האחרון.

היתה זו נקודת השיא במחזה הרועש ב' יותר בתולדות הכנסת. והוא היה אופייני להגבת האמת הכנסת למאורע העלול להתגלות, ברבות הימים, כאחד הטראגיים ביותר של ההיסטוריה היהודית.

רכיבה על מיתרם. רוב חברי ה' כנסת האמינו כי ברית המועצות אמנם הכי ריזה מלחמה על העם היהודי, וכי חיהם של 3 מליוני יהודים תלויים מנגד. הם השו את מאורעות מוסקבה למשפטי בייליס ודרייפוס, למעשה טיטוס ולחוקי גירנברג, והם האמינו כי ישנו רק הבדל גדול אחד: הפעם יש לעם היהודי מדינה ריבונית, כנסת המסוגלת לשאת את דברו ולדאוג לגורלו. מה עשו חברי הכנסת? כיצד השתמשו בפיקודן שההיסטוריה הפקידה אותו בידיהם?

הם צעקו, הם הוציאו מן הארכיון את הגי' דופים המצללים ביותר. הם הרימו אגרו' פים וניפנפום באויר. והם לא שכחו, תוך כדי כך, לדאוג לאינטרס המפלגתי הקטן ביותר. הם עשו כך משני עברי המיתרס, שנתגלה בכל חריפותו, הקיים בין המפלגות הציוניות ומק"י.

על גבי המיתרס עצמו רכבה מפ"ם, כש' רגלה האחת בצד זה ורגלה השניה בצדו השני. בפעם הראשונה היה הפילוג ברור, חד-משמעי: משה סנה ואנשיו הצביעו עם מק"י, רוב המפלגה הצביע נגדה.

תרועת הצוצרה. מנחם בגין עלה ל' גדולה ריטורית נדידה, הוסיף תרועת חצוצ' רה לדבר הקואליציה, עורר שביעת-רצון רבה בספסלי מפא"י. קשה היה לזכור כי עוד לפני כמה שבועות הרביק עזרו הקרוב ב' יותר, יוחנן באדר, למפא"י ולצי"כ את שמות

הדמויות המגוחכות בעליהם בארץ הפלאים — טווילד'דום וטווילד'די. אולם הדמות הטראגית האמיתית של ה' ערב לא היה בגין, גם לא שמואל מיקוניס, שניסה להשמיע את דבר מפלגתו ("הרופ' אים היו בוגדים ופושעים...") מול החלטה נחושה של רוב חברי הכנסת למנוע בעדו את הדיבור, ומול מכת פטיש היו"ר שנכנס לא לצ' לגמרי לפי הנוהל הדימוקרטי המקובל) לצ' קות הרוב, הכריח אותו לקחת את המלים בחזרה (כאלו הדבר שינה משהו).

צקלו ש' טיטו. הדמות הטראגית היה יעקב חזן, מסי' 2 של השומר-הצעיר ודובר מפ"ם. פניו הגבריות ביטאו את המחלוקת הפנימית, כשהביע במלים ברורות את ה' הדתו המוחלטת עם העולם הקומוניסטי. הביע במלים לא פחות ברורות את נאמנותו הציונית. "אנו נילחם בעד זכותו של עם היהודי לתנועת השיחרור שלו", קרא עורר בכך את המלים היחידות שהשמיע בני גי. באותה ישיבה: "איפה תילחם? בכנסת? חברי הקואליציה לא הסתפקו בידיו טרא' גי זה של חזן, שהיה כמעט טיטואיסטי ב' משמעותו, השתדלו בכל מחיר ללחוץ אותו אל הקיר, הצעקות (מכל סינות הבית, כולל מק"י) כמעט הטביעו את המלים הרציניות בהן ביקש חזן לעצור בעד הכנסת: "חיי 3 מליון יהודים נתונים בסכנה. מלחמת העולם השלישית מתקרבת, ואם יוהו היהודים עם המתנה האנטי-סובייטי, אין למעשה תקנה לחייהם.

היה זה קי"מ-חשבה מזור למדי מפי אדם שקשר את כל תקותיו בעולם הסובייטי, רואה בו את התגלמות הצדק המושלם.

תנו להם לצאת! רק ברגע אחד חזר הבית שנית לאותה רמה של רצינות: כשקם משה שרת, קרא בשם הממשלה הצהרה מדודה ומתונה למדי שהדגישה את הרצון לשלום עם ברית המועצות, הגיעה לשיאה במלים שריחפו השבוע בלב כל אורת ישראל: לי ממוצא יהודי: תנו להם לצאת, אנו נקבל אותם ברועות תפוחות.

פצצות

6 ספרים (רוסים) חרוכים

לאחר שמשפט פראג עלה למק"י מפה אור' מה שגשרה במועזנה הירושלמי (העולם הזה 791), גרמה הודעת מוסקבה על הרופ' אים, לאיבוד מספר ספרים. שני לילות לאחר הודעת רדיו מוסקבה,

